

גם אני רוצה בשתיקה

גם אני בחור עדין,
 "עדין מכפי שהגיל מרשה".
 בזמן שאני חומד את הדברים
 אלי, הגנים הזקנים נותנים בי
 אותותיהם ונושרות מעלי שערותי
 שתיים אחר שתיים, או שלש,
 כמו מחטי אורן בסתיו.
 אבל זקני מגדיל כחו
 בנבטי הזמן ונותן בו אותותי.

כמו לשבת ולהתבונן לי בהנאה טרופה
 בפלומות וצבירי עננים שורקים בטיסות רוח קרירות,
 ביני לבין ירח מלא, עגל ולבן לבן, משקף פזמוני צללים
 של ירקים, חיים וכתמי בתים ואלם סלולים,
 גדרות ומאורות, פנסים בודדים ועמודים מחיטים
 וכהנה ועוד וכד', ביריד הזה של אפשרויות לילות.
 ומה שמתקלף (ורחוק מן ההמולה הזו) מקירות מחשבתי הדוקנית
 הן התגלמויות בוטות של תשוקה לארוע מילי.

אז אני יודע ועד
 לראשי הירח (קרח) ולזקני המענן (עבדקון)
 כי נכתב בי ונחתם חריש שדות זרים, לא קשורים,
 מנברים מכפי שהנורמליות מרשה.

כן, אני מבין, זה לא מובן. אבל צריך להבין,
 אין זאת כי אם קימיה של אי-רציונליות בריאליה.
 אלו הן אנהות צעירות (אליהן מתלוות המילים)
 וכידוע, סחף כמו זה, של מעגלים סותרים שאינם יודעים שבע,
 המתכחשים ומתהדקים ללא מעצור, כמו אסוציאציות רצות
 במוח ערני ומפכח במשפך של תמונות והברות החורגות
 מן המסגרות והמשפטים, פנימה וחוצה, כמו רצף בלתי אחיד
 של טעויות אופטיות, הנאספות תחת רעפי גג הזמן ותנועתו
 הדינמית בתודעתו האשכולית של החושב, מחשב ומתחשב,
 רוצה, נרצה ומתרצה, בקצב מלולי אירי עם מבער אחורי
 של תקוות מעומעמות, עד שבמעט ואין: אין אור, אין אור
 לנשימה. סחף כמו זה, לא נתן לסכור כי אם
 בשתיקה.

(דוממת מכפי שאני רוצה).